

[Søren Andersen.]

foreliggende lovforslag nøje følger reglerne om pristalsregulering for disse andre, skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Marie Antoinette von Lowzow: På mit partis vegne kan også jeg anbefale dette forslag, der kun er en retfærdig ajourføring, som vi ser velvilligt på.

A. C. Normann: Da jeg gav mig til at studere det foreliggende lovforslag, måtte jeg først underkaste lovforslagets titel et studium. Jeg kan ikke dy mig for at læse denne titel op for folketinget som et eksempel på, hvilke titler vi undertiden arbejder med. Forslaget hedder:

„Forslag til lov om ændring i lov om midlertidigt tillæg til visse ydelser i henhold til lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde, loven om invaliderente m. v. til tilskadekomne militære værnepligtige samt loven om invalideforsørgelse.“

Det tog mig nogen tid, inden jeg rigtigt begreb, hvad denne titel dækkede. Jeg tror, at mange af dem, for hvem loven har betydning, vil have stor vanskelighed ved at forstå denne titel. Jeg nævner det kun for at få lejlighed til at sige, at den højtærede socialminister ville gøre en god gerning, om han med sine fremragende sproglige evner kunne bidrage til at finde lidt bedre, klarere og enklere titler til forslagene.

Hvad selve lovforslagets realitet angår, kan det radikale venstre med glæde give sin tilslutning. Det har været betragtet som en selvfølge af samtlige partier, tror jeg, i det høje ting de to sidste gange, vi forhøjede dette tillæg, og sådan tror jeg også man kan betragte det nu, så jeg vil gerne anbefale lovforslaget.

Guðrun Björner: Selv om lovforslagets titel ganske rigtigt er temmelig indviklet, er lovforslaget jo ganske ligetil, og retsforbundet kan tiltræde det.

Ragnhild Andersen: Også mit parti kan tiltræde dette lovforslag. Det vil, som det er sagt, bevirke en ajourføring af erstat-

ningerne for ulykkestilfælde, der er indtruffet før 1. april 1947. Som det allerede er fremført, er der jo gennemført pristalsregulering af erstatninger for ulykkestilfælde, der er indtruffet efter denne dato, hvorfor det ville være uretfærdigt, om erstatninger for tidligere ulykkestilfælde ikke også skulle pristalsreguleres.

Så vidt jeg kan bedømme lovforslagets konsekvenser, bevirker imidlertid denne form for regulering, at disse mennesker, enker og børn og tidligere værnepligtige, som får hjælp på grund af ældre ulykkestilfælde, kommer noget bagud med reguleringen. Jeg kan ikke se rettere, end at når loven først træder i kraft efter den 1. april i år, har de andre kategorier allerede fået regulering på et tidligere tidspunkt, og det vil, så vidt jeg kan skønne, bevirke, at de, der er kommet til skade før den 1. april 1947 og får erstatning, vil blive ringere stillet gennem en noget senere regulering. Spørgsmålet er, om man ikke kunne finde frem til en ordning, som sikrede sådanne enker og andre efterladte regulering efter samme regler som dem, der gælder andre. Jeg indrømmer gerne, at titlen på lovforslaget er lang og tilsyneladende indviklet, men mere betydningsfuldt er det dog, om reguleringerne er af samme art og foretages efter samme regler som i i øvrigt tilsvarende tilfælde.

Dette lovforslag giver jo også anledning til at påtale — og det vil jeg gerne ved denne lejlighed — den langsommelighed, der udvises i mange tilfælde, når det gælder hjælp til militære værnepligtige, der kommer til skade under tjenesten. Jeg tænker ikke på den egentlige invaliditetserstatning, for det er klart, at det kan tage nogen tid at finde ud af, om en tilskadekomnen værnepligtig er berettiget hertil og i så tilfælde, efter hvilke regler den skal udbetales. Nej, jeg tænker på den dagpengehjælp, som man dog er pligtig til at yde, når en værnepligtig hjemsendes på grund af sygdom. Det har vist sig, at det varer mange uger, før en sådan værnepligtig får de dagpenge, som man skulle synes det ganske rimeligt at give ham med det samme efter hjemsendelsen. Jeg kan nævne et tilfælde med en værnepligtig, der gjorde tjeneste ved flyver-